

O SVATÉ ALŽBĚTĚ VDOVĚ

Svatoroční muzika 91

Jak má křes - ťan so - bě vá - ží - ti Ve - leb - né svá - to - sti,

jak hor - li - vě po ni tou - ží - ti hned od své mla - do - sti,

pří - klad da - la Alž - bě - ta sva - tá, k té Svá - to - sti lá - skou ja - tá. tá. tá. tá.

1. Jak má křesťan sobě vážíti
Velebné svátosti,
jak horlivě po ni toužít
hned od své mladosti,
příklad dala Alžběta svatá,
k té Svátosti láskou jatá.

2. Ač Ondřeje, země Uherské
krále, otce měla
a Ludvíka, landkrabě hesské,
slavného manžela,
však pro čest Velebné svátosti
nížila se k užaslostí.

3. Z prostřed hraní a kratochvíle
ucházela tíše,
své družičky vzbuzujíc milé
k uctění JEŽÍŠE,
do chrámu Páně je vodila,
svým příkladem jim svítala.

4. Našla-li kdy dvěře zamčené,
před dvěřmi klekala,
své srdce láskou zapálené
Kristu otvírala,
prah kostelní ctíc políbením,
Krista pak vroucným modlením.

5. Ke mši svaté s velikou chtivostí
do chrámu chodila,
kdež s nevídanou pobožností
Tělo Páně ctíla,
modlíc se na kolena padla,
svou korunu na zem kladla.

6. Vzláště pak při pozdvíhování
vroucnost znáti dala,
tu z srdečného milování
ku Kristu vzdychala,
ozdoby z sebe shazovala,
Pána ctně pozdravovala.

7. V rozjímání této Svátosti
z mysli vytržena
a tvář její krásnou světlostí
stkvoucí jest spatřena.
Tak, hle, i v tom bídném těle
ctí Pán Kristus své ctitele.

8. Jak tehdy v nebi se odmění
těm, jenž ho zde slaví?
Pochopiti nám možné není
velikost té slávy.
V kteréž se budou věčně stkvíti,
kdo ho zde hledí uctíti.